

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9
poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

TOTO ROZHODNUTÍ NABYLO PRÁVNÍ

MOCI dne 4. 4. 2008 a je

VYKONATELNÉ dne 4. 5. 2008

Český telekomunikační úřad

Odbor přezkoumávání rozhodnutí

Dne 5. 5. 2008

Praha 3-července 2008

Čj. 39 810/2008-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“) jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů, vydává na základě rozkladu podaného dne 11. 4. 2008 společností **Vodafone Czech Republic a.s.**, IČ 257 88 001, se sídlem Vinohradská 167, Praha 10, a rozkladu podaného dne 15. 4. 2008 společností **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, IČ 601 93 336, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „ČTÚ“), ze dne 9. 3. 2007, čj. 875/2006-610/XXI.vyř., ve věci sporu mezi společností Vodafone Czech Republic a.s., a společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s., o uzavření dodatku ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 22. 3. 2001 mezi uvedenými společnostmi, po projednání v rozkladové komisi Rady podle ustanovení § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.
- II. Žádnému z účastníků řízení se nepřiznává náhrada nákladů řízení o rozkladu.

Odůvodnění:

Dne 4. ledna 2006 obdržel předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu (dále též „správní orgán I. stupně“) návrh společnosti Vodafone Czech Republic a.s. (dále jen „navrhovatel“) na vydání rozhodnutí ve sporu o uzavření dodatku ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí, uzavřené dne 22. března 2001 mezi navrhovatelem a společností Telefónica O2 Czech Republic a.s. (dále jen „odpůrce“). Doručením podání bylo v dané věci zahájeno správní řízení vedené pod čj. 875/2006-610.

Ve svém návrhu se navrhovatel domáhal rozhodnutí o dodatku č. 6 v jím navrženém znění se specifikací sporných bodů (ceny za službu přenesení čísla a specifikace služby přenesení čísla).

Dne 10. května 2006 vydal předseda Rady ČTÚ (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutí čj. 875/2006-610/VII. vyř., kterým zamítl návrh navrhovatele na stanovení povinnosti navrhovatele a odpůrce uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 22. března 2001 v navrženém znění. Zároveň správní orgán I. stupně rozhodl o tom, že žádný z účastníků neměl právo na náhradu nákladů předmětného řízení.

Na základě rozkladu navrhovatele bylo napadené rozhodnutí přezkoumáno Radou Českého telekomunikačního úřadu (dále jen „Rada ČTÚ“). Rada ČTÚ napadené rozhodnutí zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí (čj. 32 565/2006-603/II. vyř.) bylo zrušení a vrácení napadeného rozhodnutí odůvodněno jeho nepřezkoumatelností. Rada ČTÚ v odůvodnění svého rozhodnutí nicméně potvrdila v rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyjádřený názor, že správní orgán nemůže svým rozhodnutím nahradit smlouvu/dodatek ke smlouvě o propojení a může rozhodnout pouze o tom, který z účastníků řízení je v právu pro daný případ.

Po novém projednání věci vydal správní orgán I. stupně dne 9. 3. 2007 rozhodnutí čj. 875/2006-610/XV. vyř., kterým opětovně zamítl návrh navrhovatele na stanovení povinnosti navrhovatele a odpůrce uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 22. března 2001 v navrženém znění. Správní orgán I. stupně dále rozhodl o tom, že oba účastníci řízení jsou povinni uzavřít dodatek, který bude upravovat přenositelnost telefonních čísel, a to tak, že cena za přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele bude sjednána ve výši 576,- Kč bez DPH.

Na základě dalšího rozkladu navrhovatele bylo toto rozhodnutí Radou ČTÚ opět zrušeno a vráceno k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 25. června 2007 (čj. 32 122/2007-603) Rada ČTÚ opětovně konstatovala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť správní orgán I. stupně v dostatečné míře nerespektoval ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu stanovící náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí. Rada ČTÚ zde také vyslovila pochybnost o výši stanovené ceny ve výši 576,- Kč, neboť tato cena odráží i jiné, než pouze přírůstkové náklady.

Rada ČTÚ v této souvislosti konstatovala, že cenu za přenesení čísla je nutno upravit tak, aby obsahovala pouze náklady vynakládané na přenesení čísla podle čl. 11 opatření, nikoli však náklady na společné řešení.

Po dalším projednání věci vydal správní orgán I. stupně dne 25. 3. 2008 rozhodnutí v němž zamítl návrh navrhovatele na stanovení povinnosti odpůrci uzavřít s navrhovatelem dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 22. března 2001, ve znění doručeném správnímu orgánu dne 4. ledna 2006.

Ve výroku II. rozhodnutí správní orgán I. stupně rozhodl, že účastníci řízení jsou povinni uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené

dne 22. března 2001, který bude upravovat přenositelnost telefonních čísel, a to tak, že sporné body, které byly předmětem řízení, budou upraveny následovně:

- a) cena za přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele bude sjednána ve výši 524,- Kč bez DPH a cena za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce bude sjednána ve výši 418,- Kč bez DPH,
- b) proces přenesení čísla bude, pokud se účastníci řízení nedohodnou jinak, upraven tak, jak je popsán v čl. 11 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel, ve znění pozdějších změn.

Ve výroku III. byla účastníkům řízení uloženo splnit povinnost uloženou v části II. výroku rozhodnutí do 30 (třiceti) dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval stávající stav právní úpravy a odkázal na opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3 (dále jen „OOP 10“), vydané ČTÚ dne 27.6. 2005, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel. OOP 10 nabylo účinnosti dne 15. července 2005. Povinnost realizovat přenositelnost čísel ve veřejných mobilních telefonních sítích tedy byla stanovena nejpozději ke dni 15. ledna 2006.

V této souvislosti správní orgán I. stupně konstatoval, že ČTÚ má podle § 127 zákona o elektronických komunikacích zmocnění rozhodnout spor vzniklý na základě povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě, což v tomto případě zejména znamená na základě OOP 10.

Podle názoru správního orgánu I. stupně bylo obecně nezbytné při rozhodování sporů o uzavření smlouvy/dodatku ke smlouvě o propojení vycházet z posouzení následujících skutečností:

1. zda existuje pro daný sporný případ kontraktační povinnost, která by byla deklarována buďto přímo v zákoně o elektronických komunikacích nebo jiném prováděcím předpisu a nebo by byla na základě zákona o elektronických komunikacích uložena postupem podle § 51 odst. 3 tohoto zákona nebo postupem podle § 79 odst. 2 písm. a) tohoto zákona. Pokud ano, tak
2. zda jsou sporné body jednoznačně vymezeny tak, aby o nich mohl správní orgán rozhodnout podle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích.

K problematice existence kontraktační povinnosti správní orgán I. stupně v daném případě dospěl k závěru, že tato povinnost je dostatečně upravena ustanovením čl. 17 OOP 10.

K otázce formulace petitu správní orgán I. stupně konstatoval, že formulace petitu směřovala ke stanovení povinnosti, podle níž mají oba účastníci řízení povinnost uzavřít

dodatek ke smlouvě o propojení ve znění, které celé je součástí petitu. Petit tedy obsahuje jak sporné body, tak části, které jsou výsledkem smluvní dohody obou účastníků řízení. Podle ustanovení § 141 odst. 7 správního řádu správní orgán návrhu zcela vyhoví, zčásti vyhoví, zamítne jej nebo ve zbylé části zamítne. Správní orgán nemá pravomoc petit svévolně měnit. Protože petit je formulován jako nedílný celek se vzájemnými odkazy a nikoliv jako množina autonomních bodů k samostatnému rozhodnutí, správní orgán jej může pouze celkově zamítnout nebo celkově potvrdit. Při částečném potvrzení či zamítnutí by došlo k nekonzistenci odkazů a definovaných pojmů. Vzhledem k tomu, že petit obsahuje jedno a více ustanovení, která nenacházejí oporu v platné právní úpravě (zejména jde o zákon o elektronických komunikacích a OOP 10), tedy ukládají povinnost nad rámec tohoto zákona či opatření obecné povahy, nebylo jej možno potvrdit.

Správní orgán I. stupně se dále vyjádřil k námitce navrhovatele, že správní orgán musí vždy rozhodovat o celém textu smlouvy, a to alespoň tak, že rozhodne o sporných částech, přičemž z jeho rozhodnutí musí vyplývat, že ostatní „nesporné“ části smlouvy musí zůstat nezměněny, s tím, že pokud by správní orgán interpretoval svoji pravomoc jako omezenou pouze na sporné části smlouvy, žádný spor mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost týkající se povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě by nebylo možné takto vyřešit.

Správní orgán I. stupně na tomto místě odkázal na názor vyjádřený v rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 32 565/2006-603/II. vyř., podle kterého správní orgán nemůže svým rozhodnutím nahradit smlouvu/dodatek ke smlouvě o propojení, může pouze rozhodnout o tom, který z účastníků řízení je v právu pro daný případ. Proto je nezbytné, aby návrh na zahájení správního řízení, resp. znění petitu, bylo formulováno vždy v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o elektronických komunikacích, a to tak, aby o něm mohl správní orgán v souladu s uvedeným zákonem rozhodnout, a to při respektování zřejmé právní závislosti jednotlivých ustanovení zákona a OOP 10.

K vymezení předmětu sporu správní orgán I. stupně konstatoval, že hlavním předmětem sporu byly ceny za přenesení telefonního čísla požadované odpůrcem jako opouštěným operátorem, který je navrhl u jednoduché objednávky pro zákazníka s předplacenou kartou ve výši 2 085,- Kč za číslo a u zákazníka s písemnou smlouvou ve výši 2 595,- Kč za číslo a v případě komplexní objednávky ve výši 15 650,- Kč za číselný rozsah. Rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. 875/2006-610/XV. vyř. ze dne 9. března 2007 byla cena za přenesení čísla stanovena z podkladů předložených dne 1. listopadu 2006 u jednoduché objednávky na 576,- Kč za jedno číslo a u komplexní objednávky byla cena stanovena tak, že část nákladů byla společná pro celý soubor přenášených čísel a pouze část nákladů byla závislá od počtu přenášených čísel. Tyto ceny napadl navrhovatel rozkladem. Rozhodnutím čj. 32 122/2007-603 vydaném odvolacím orgánem dne 25. června 2007 (ve znění opravného rozhodnutí čj. 32 122/2007-

603/II. vyř. ze dne 20. července 2007) bylo zrušeno rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu čj. 875/2006-610/XV. vyř. a vráceno správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Na základě vyjádřeného názoru Rady ČTÚ, že navrhovatel požaduje ve svých četných podáních určit cenu za službu přenosu telefonních čísel bez ohledu na to, který z účastníků správního řízení je opouštěným a který je přejímajícím operátorem, správní orgán stanovil podle jednotné metodiky cenu za přenesení čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, i cenu za přenesení čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele.

V novém rozhodnutí správní orgán I. stupně vycházel při výpočtu ceny za přenesení čísla z ustanovení § 55 zákona o elektronických komunikacích, OOP 10 a rozhodnutí odvolacího orgánu 32 122/2007-603 vydaného odvolacím orgánem dne 25. června 2007 (ve znění opravného rozhodnutí čj. 32 122/2007-603/II. vyř. ze dne 20. července 2007).

Ke způsobu výpočtu předmětné ceny správní orgán I. stupně odkázal na ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích které stanoví, že „podnikatel, který je povinen poskytovat službu podle § 34, a podnik s významnou tržní silou na relevantním trhu, který je povinen poskytovat službu podle § 70, sjedná ceny za propojení v souvislosti s poskytováním těchto služeb tak, aby tyto ceny byly nákladově orientovány.“ „Nákladově orientovanou cenou se rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Tato cena se sjedná tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika.“

OOP 10 stanoví v čl. 13, že cena za přenesení čísla je cenou za zpracování objednávky žadatele na přenesení čísla podle čl. 8 nebo čl. 11 OOP 10. Tuto cenu hradí podle OOP 10 přejímající operátor opouštěnému. Cenu lze sjednat zvlášť za přenos jednoho čísla nebo za přenos více čísel.

Pro výpočet sporných cen vycházel správní orgán z čl. 11 OOP 10 obecné povahy a z nových kalkulací a dalších podkladů aktualizovaných za rok 2006 předložených navrhovatelem dne 5. listopadu 2007 a odpůrcem dne 20. listopadu 2007. Před vydáním rozhodnutí byli oba účastníci řízení seznámeni s postupem správního orgánu při výpočtu ceny za přenesení čísla.

Na základě připomínky Rady ČTÚ, že cena má odrážet pouze přírůstkové náklady spojené se zpracováním konkrétní objednávky a že je třeba obecný vzorec upravit tak, aby obsahoval náklady vynakládané na přenesení telefonního čísla podle čl. 11 OOP 10, nikoli však náklady na společné řešení, správní orgán uvedl detailní postup a podrobnější rozpracování obecného vzorce pro výpočet ceny za přenesení čísla, který, dle názoru správního orgánu I. stupně zohledňoval a zohledňuje pouze přírůstkové náklady.

Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že náklady na zpracování objednávky se skládají ze součtu dvou složek, a sice nákladů na lidské zdroje a nákladů na technické zabezpečení zpracování objednávky.

Náklady na lidské zdroje jsou vyčísleny na jednu objednávku podle průměrného počtu minut potřebných k jednotlivým operacím při zpracování objednávek, které jsou oceněny jednotkovými náklady na minutu živé práce.

Náklady na technické zabezpečení zpracování objednávky, které představují zejména pořízení, rozšíření, úpravu a údržbu systémů potřebných pro správné a úplné zpracování objednávky opouštěným operátorem, jsou vyčísleny jako celek, a tudíž se vztahují na všechna přenesená čísla ze sítě opouštěného operátora.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že při výpočtu nákladů na technické zabezpečení zpracování objednávky vycházel z obecného vzorce, kde se součet efektivně a účelně vynaložených nákladů včetně nákladů vloženého kapitálu k zajištění přiměřeného zisku vynaložených na zpracování objednávky na přenesení čísla, tj. pouze přírůstkové náklady, dělí počtem přenesených čísel za posuzované období 5 let.

V čitateli jsou přírůstkové náklady související se zpracováním objednávek, tj. provozní náklady a náklady na technické zabezpečení zpracování objednávek podle procesů uvedených v jednotlivých bodech čl. 11 opatření vynaložené za období pěti let. Do výpočtu nejsou zahrnuty náklady, které vstupují do služeb, pro které je specifikovaná cena v čl. 12 písm. b) a c) respektive v čl. 14 a 15 opatření, tj. vyhledání a správné směrování přeneseného čísla, náklady společného řešení včetně nákladů decentralizované části společného řešení a další náklady, které nesouvisí se zpracováním objednávky na přenesení čísla k jinému mobilnímu operátorovi.

Ve jmenovateli je uveden počet přenesených čísel v souvislosti s návratností vynaložených investic za období 5 let, který je vypočten jako pětinašobek skutečného počtu přenesených čísel za rok 2006.

V nákladech je zahrnut přiměřený zisk (WACC) ve výši 11,5 % nákladů vloženého kapitálu v souladu s opatřením obecné povahy č. OOP/4/02.2008-1, kterým se mění opatření obecné povahy č. OOP/4/03.2006-3, kterým se stanoví metodika účelového členění nákladu a výnosu a jejich přiřazování a určuje se struktura vykazovaných informací. Za přiměřené časové období pro návratnost investic podle § 55 odst. 2 zákona o elektronických komunikacích považuje správní orgán období 5 let. Příslušná rizika jsou již zohledněna prostřednictvím přiměřeného zisku.

Do výpočtu vstupují pouze náklady na zpracování objednávky opouštěného operátora, a to v souladu s článkem 11 OOP 10, kde jsou uvedeny procesy při přenášení čísel mezi mobilními operátory.

Dále správní orgán I. stupně ve svém odůvodnění rozebírá jednotlivé procesy přenášení čísla podle jednotlivých bodů čl. 11 OOP 10 u odpůrce a navrhovatele jako opouštěného operátora.

Podle takto popsaného postupu zpracování objednávky vstupují do výpočtu přírůstkové náklady, které bylo nutno vynaložit na rozšíření a úpravu stávajících systémů,

a to z důvodu zavedení služby přenositelnosti telefonního čísla, jedná se pouze o náklady vynaložené na technické zabezpečení zpracování objednávky a náklady na lidské zdroje související se zpracováním objednávky podle článku 11 opatření.

Správní orgán I. stupně dále konstatuje a odůvodňuje, jaké náklady a v jakém rozsahu (ne)byly zahrnuty do výpočtů na straně odpůrce a na straně navrhovatele, s tím, že správní orgán I. stupně při posuzování výše navržené ceny prověřoval rovněž efektivnost a účelnost vynaložených nákladů vstupujících do výpočtu ceny za přenesení čísla. Bylo provedeno dokazování v místě účastníků správního řízení zaměřené na kritéria výběrového řízení pro výběr dodavatelské firmy a na nejvýznamnější dodavatelské faktury za investice, systémové úpravy, testování, konzultace a za náklady na školení pracovníků vynaložené v souvislosti se zavedením služby přenositelnosti čísel.

Správní orgán I. stupně se pak vyjádřil i námitkám účastníků řízení vznesených v průběhu řízení.

K odpůrcem uplatněné námitce, ve které odpůrce vyjádřil svůj nesouhlas se stanovením reciproční ceny uvedené ve výpočtu, který byl součástí spisu, s odkazem na ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích, správní orgán I. stupně uvedl, že v rozhodnutí Rady ČTÚ 32 122/2007-603 ze dne 25. června 2007 (ve znění opravného rozhodnutí čj. 32 122/2007-603/II. vyř. ze dne 20. července 2007) je uvedeno, že při stanovení ceny je nutno se zabývat otázkou reciprocity, a proto byl proveden i výpočet průměrné ceny. Správní orgán I. stupně pak k otázce reciprocity cen uvádí, že cena za přenesení čísla je řešena konkrétně zákonem o elektronických komunikacích v § 55 odst. 1 a 2. Toto ustanovení stanoví, že cena musí být nákladově orientována, zahrnovat efektivně a účelně vynaložené náklady, zajistit návratnost investic a zohlednit rizika. Stanovením stejné ceny (pro oba účastníky řízení) za přenesení čísla by toto ustanovení nebylo naplněno.

S námitkou navrhovatele který uvádí, že veškeré investiční náklady, které správní orgán zahrnuje do kalkulace ceny za přenesení čísla by měly respektovat oboustrannou využitelnost (port-in a port-out) a měly by tedy představovat pouze polovinu nákladů prezentovaných jednotlivými operátory, správní orgán I. stupně nesouhlasí a odkazuje na přírůstkové náklady odpůrce, které bylo nutno vynaložit na pořízení, rozšíření a úpravu stávajících systémů, které zabezpečují procesy přenášení čísla podle jednotlivých bodů čl. 11 opatření na straně opouštěného operátora. V situaci, kdy do kalkulace ceny vstupují pouze náklady na zpracování objednávky, nelze veškeré investiční náklady snižovat na polovinu s poukazem na obousměrnost provozu. V případě zpracování objednávky opouštěným operátorem se jedná o komplexní proces, který se dotýká většiny systémů a aplikací opouštěného mobilního operátora, avšak v případě přejímajícího operátora tomu tak není – ten čeká na výsledek zpracování objednávky u opouštěného operátora a pak

provede standardní aktivaci zákazníka. Přírůstkové náklady na systémy zpracovávající objednávky se tedy logicky váží zejména k uvolnění portovaného čísla, nikoliv k přijetí čísla.

K námitce navrhovatele, že náklady na Eurotel MNP server správní orgán zahrnul nad rámec do kalkulace ceny, správní orgán I. stupně uvádí, že tyto náklady byly započteny v plné výši, protože byly vynaloženy na pořízení informačního systému, který řídí zpracování objednávek při přenášení čísla od opouštěného operátora k přejímajícímu operátorovi.

K vznesené námitce navrhovatele, že do ceny za přenesení čísla nepatří nákladové položky týkající se informování zákazníka o přenositelnosti nebo informování zákazníka o probíhajícím procesu, které jsou nad rámec povinnosti opatření, a že do ceny rozhodně nepatří náklady na ukončení účastnické smlouvy, proces deaktivace či vyřizování reklamací správní orgán I. stupně uvádí, že náklady na sepsání výpovědi se zákazníkem z výpočtu vyloučil, přestože je ukončení smlouvy podmínkou přenesení čísla, nepovažuje je však za přírůstkové náklady. Náklady na deaktivaci v kalkulaci odpůrce nebyly uvedeny.

Správní orgán dále konstatoval (deklaroval), že se ztotožňuje s názorem navrhovatele a Rady ČTÚ, podle něhož služba přenesení telefonních čísel přináší veřejný prospěch všem účastníkům, a to formou zkvalitňování a zvýhodňování podmínek poskytovaných služeb. Cena za přenesení telefonního čísla nemůže fungovat jako prostředek k zajištění návratnosti veškerých investic vynaložených na realizaci zákonem uložené povinnosti zavedení služby přenositelnosti čísel. Je tedy naprosto na místě, když náklady spojené se společným řešením, náklady na hlášku, náklady na přenesení čísla pro nové připořované zákazníky (port-in) atd., které vznikly zavedením služby přenositelnosti čísel, budou mobilními operátory zahrnuty do cen služeb poskytovaných všem koncovým uživatelům. Rovněž tak cena za přenesení čísla stanovená v souladu s § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích, kterou platí přejímající operátor opuštěnému operátorovi, přenášena na koncového účastníka může být plně či částečně rozpuštěna do služeb všem koncovým účastníkům, zejména v případě, že by výše této ceny koncového účastníka v rozporu s § 55 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích odrazovala od služby přenesení čísla.

Správní orgán I. stupně dále uvedl, že zahrnul do výpočtu ceny za přenesení čísla od opouštěného operátora k přejímajícímu operátorovi náklady podle principiálně jednotné metodiky, která respektuje platné právní normy pro přenositelnost čísel. Správní orgán I. stupně vycházel z předložených kalkulací účastníků řízení, které jednotným způsobem upravil podle v odůvodnění popsaných principů a zohlednil konkrétní postupy zpracování objednávky na straně opouštěného operátora podle procesů uvedených v čl. 11 opatření.

K výpočtu jednotlivých cen správní orgán I. stupně dále konstatoval, že prověřil předložené kalkulace obou účastníků sporného řízení i z hlediska efektivity a stanovením odlišných sporných cen za přenesení čísla ze sítě odpůrce či ze sítě navrhovatele zohlednil objektivní odlišnosti obou mobilních operátorů. Efektivní operátor není nezbytně ten, jehož

náklady jsou nejnižší, ale musí poskytovat své služby kvalitně a být konkurenceschopný na srovnatelném trhu, kde koncový uživatel má možnost výběru operátora přenesením svého čísla

Na základě připomínky odvolacího orgánu, že je nutno se rovněž zabývat otázkou, zda-li by cena měla být stanovena recipročně, se správní orgán zabýval otázkou, zda-li vynaložené náklady vzniklé v souvislosti se zpracováním objednávky jsou srovnatelné u obou účastníků správního řízení a zda-li by cena měla být stanovena recipročně.

Správní orgán I. stupně zde shledal, že procesy zpracování objednávky podle jednotlivých bodů čl. 11 opatření probíhají u obou účastníků řízení stejně. Jejich interní systémy zabezpečující přenesení čísla, liší se sice dodavatelskou firmou, plní však stejné funkce. Na straně navrhovatele i na straně odpůrce tak probíhají stejné procesy zpracování objednávky. Odlišností jsou názvy interních systémů podílejících se na zpracování objednávky. Interní systémy podílející se na zpracování objednávky na přenesení čísla (autorizace, ověření) musely být upraveny v souvislosti se zavedením služby přenositelnosti čísel tak, aby zabezpečily zpracování objednávky podle procesů přenášení čísla uvedených v čl. 11 opatření.

Správní orgán I. stupně dále uvádí, že není porušena zásada reciprocity z věcného hlediska, protože přenos čísel probíhá za stejných podmínek mezi účastníky řízení v pozici opouštěného i v pozici přijímajícího operátora, avšak jejich nákladové vyjádření je z hlediska výše nákladů rozdílné a odráží objektivní odlišnosti založené na konkrétním postupu zpracování objednávky podle procesů uvedených v čl. 11 opatření.

Tímto správní orgán posoudil otázku stanovení jednotné identické reciproční ceny mezi navrhovatelem a odpůrcem a konstatoval, že nemohl vyhovět uplatněnému požadavku navrhovatele na stanovení reciproční ceny, protože cena za přenesení čísla stanovená ve sporném řízení není klasickým regulačním opatřením, tj. rozhodnutím o ceně. Stanovením stejné ceny za přenesení čísla pro navrhovatele i odpůrce by nebylo naplněno ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích.

K námitce navrhovatele, který poukazoval v souvislosti se symetrickou a reciproční cenou za přenesení čísla na stanovení ceny za terminaci v mobilních sítích správní orgán I. stupně uvedl, že cena za terminaci byla stanovena jako cena symetrická váženým průměrem za všechny tři mobilní operátory. Tato cena je regulovaná podle § 56 a 57 zákona o elektronických komunikacích na základě výsledků analýzy relevantního trhu č. 16 „ukončení volání (terminace) ve veřejné mobilní telefonní síti“. Pro tuto regulaci je možno uplatnit způsoby uvedené v § 58 zákona o elektronických komunikacích, nikoliv však pro přenositelnost čísel. Cena za přenesení čísla je přímo řešena zákonem o elektronických komunikacích v § 55 odst. 1 a 2. Toto ustanovení stanoví, že cena musí být nákladově orientována, zahrnovat efektivně a účelně vynaložené náklady, zajistit návratnost investic

a zohlednit rizika. Stanovením stejné ceny za přenesení čísla by toto ustanovení nebylo naplněno.

Na základě výše uvedeného postupu správní orgán vypočítal cenu za přenesení čísla za jednoduchou objednávku ze sítě odpůrce na 524,- Kč a ze sítě navrhovatele na 418,- Kč bez DPH.

Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že výše stanovené ceny (stanovených cen) za přenesení čísla byla prověřena i z hlediska mezinárodního porovnání (benchmarking) v době po zavedení služby přenositelnosti čísla u mobilních operátorů v zahraničí. Správní orgán I. stupně zde poukazuje na zprávu Electronic Communications Committee (ECC) z roku 2003 o implementaci MNP v zemích CEPT „IMPLEMENTATION OF MOBILE NUMBER PORTABILITY IN CEPT COUNTRIES“, kde je uvedeno, že průměrná cena za přenesení čísla účtovaná mezi mobilními operátory je 22,- € (podle průměrného ročního kurzu ČNB za rok 2006 to je 623,- Kč a podle současného kurzu 586,- Kč). V aktualizované zprávě ECC z roku 2005 je publikována průměrná cena za přenesení čísla účtovaná mezi mobilními operátory 12,80 € (podle průměrného ročního kurzu ČNB za rok 2006 to je 362,- Kč a podle současného kurzu 341,- Kč).

K ceně za přenesení čísla účtované koncovým účastníkům správní orgán uvádí, že i kdyby se mobilní operátoři rozhodli plnou výši ceny za přenesení čísla 524 Kč či 418 Kč bez DPH účtovat přímo koncovým účastníkům, správní orgán nepředpokládá, že bude tato výše cen pro účastníky odrazující v porovnání s dvojnásobně vysokou cenou za přenesení čísla ve fixních sítích, nebo v porovnání s cenami jiných služeb nabízených mobilními operátory

K provedení výpočtu ceny za přenesení čísla ze sítě navrhovatele při nahlášení do spisového materiálu navrhovatel uvedl ve svém vyjádření ze dne 17. ledna 2008 připomínku, že správní orgán započítal náklady na síťové a nesíťové prvky do kalkulace ceny téměř v plné výši, konkrétněji se však k jednotlivým nákladovým položkám nevyjádřil. K této připomínce správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že do výpočtu ceny za přenesení čísla ze sítě navrhovatele nebyly započteny veškeré náklady na společné řešení, které navrhovatel specifikoval. U nákladových položek, které byly započteny v plné míře se jedná o upgrade systémů pro zpracování objednávky při přenášení čísel od opouštěného operátora.

V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán I. stupně dále uvádí, že s ohledem na názor Rady ČTÚ, podle něhož se správní orgán I. stupně ve svém předešlém rozhodnutí vypořádal pouze s jedním sporným bodem (otázka ceny), ne však již s požadavkem na autoritativní stanovení povinnosti zařazení popisu procesu přenesení čísla do nového článku 1.10 Přílohy B Smlouvy a s tím i souvisejících definic uvedených v článku 4 Dodatku č. 6, se nyní podrobně zabýval i touto otázkou.

Návrhu navrhovatele na stanovení povinnosti uzavřít Dodatek v navrženém znění – včetně znění sporného textu článku 1.10 Přílohy B Smlouvy a souvisejících definic v článku 4

Dodatku č. 6 nebylo vyhověno s odkazem na názor správního orgánu I. stupně podle něhož je proces přenesení čísla dostatečně popsán v opatření a pro případ, že by se účastníci sporu nedohodly jinak, správní orgán stanovil, že proces přenesení čísla bude upraven tak, jak je popsán v čl. 11 opatření ve znění pozdějších změn.

Správní orgán I. stupně se dále v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně vyjádřil k jednotlivým bodům čl. 1.10 Přílohy B Smlouvy, jak je ve svém návrhu Dodatku č. 6 předložil navrhovatel, a s jejichž zařazením vyslovil odpůrce nesouhlas.

V této souvislosti správní orgán I. stupně uvedl, že jednotlivé body popisující přenos čísla v daném návrhu článku jsou do jisté míry konzistentní a logicky navazující a nelze je tedy od sebe oddělit. Jelikož správní orgán nemohl akceptovat ani jediný bod článku 1.10 Přílohy B Smlouvy, zamítl celou tuto spornou otázku a rozhodl tak, že proces přenesení čísla bude upraven tak, jak je popsán v čl. 11 opatření. Čl. 11 opatření upravuje, podle názoru správního orgánu, proces přenesení čísla dostatečně a přesně, možné zpřesnění tohoto procesu ponechává správní orgán na smluvní dohodě navrhovatele a odpůrce.

V praxi jsou telefonní čísla účastníků již nějakou dobu přenášena a přenositelnost je zde zajištěna, správní orgán I. stupně tedy nesouhlasí s názorem navrhovatele, že navrhovaná úprava je nezbytnou podmínkou zajištění přenositelnosti čísel v souladu se zákonem o elektronických komunikacích a opatřením.

Správní orgán I. stupně je toho názoru, že rozhodnutím sporného bodu týkajícího se ceny za přenesení telefonního čísla, pominul důvod, pro který dodatek řešící přenositelnost telefonních čísel nemohl být sjednán dříve.

Proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně podali odpůrce i navrhovatel v zákonné lhůtě rozklad.

Odpůrce svůj rozklad odůvodnil skutečností, že správní orgán ve svém návrhu výpočtu nákladů MNP přistoupil k úpravě některých položek přírůstkových nákladů na zpracování objednávky na 50%. S tímto postupem odpůrce nesouhlasí, protože dle jeho názoru již ze samotného OOP 10 vyplývá, že procesy portací od opouštěného operátora jsou z hlediska zpracování objednávky mnohem náročnější, než jsou procesy portací k přijímajícímu operátorovi a požaduje, aby u těchto položek byl použit koeficient 70%. Odpůrce dále poukazuje na specifické nároky kladené na opouštěného operátora.

Navrhovatel ve svém rozkladu uvedl, že ČTÚ pochybil při ukládání povinnosti. Navrhovatel nesouhlasí s názorem, že ze skutečnosti, že ČTÚ nemůže svým rozhodnutím nahradit smlouvu nebo dodatek ke smlouvě o propojení vyplývá, že nemůže ani uložit konkrétní povinnost, kterou by bylo stanoveno, jak má který bod dodatku být upraven.

Navrhovatel odkazuje na ustanovení § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, podle něhož nedojde-li k uzavření písemné smlouvy o přístupu nebo smlouvy o propojení sítí do 2 měsíců ode dne zahájení jednání o návrhu smlouvy, je ČTÚ oprávněn na základě návrhu kterékoliv smluvní strany rozhodovat spor postupem podle § 127 ZEK.

Navrhovatel je přesvědčen, že jediný způsob, jak lze toto ustanovení vykládat je, že předseda Rady ČTÚ může svým rozhodnutím uložit povinnost k uzavření dodatku tak, jak to navrhovatel požadoval ve svém návrhu, přičemž není pochyb o tom, že je předseda Rady ČTÚ tímto návrhem vázán.

Tím, že předseda Rady ČTÚ rozhodl pouze o vybraných sporných bodech nepominul důvod, pro který dodatek řešící přenositelnost telefonních čísel nemohl být sjednán dříve a reálně tak hrozí, že za situace, kdy předseda Rady ČTÚ nerozhodl o povinnosti uzavřít dodatek v konkrétním znění, ke sjednání dodatku č. 9 ke smlouvě o propojení nedojde. Vzhledem ke skutečnosti, že OOP 10 stanoví povinnost zajistit přenositelnost čísel, má předseda Rady ČTÚ pravomoc rozhodnout na základě § 80 odst. 4 ZEK o povinnosti uzavřít dodatek, tak aby bylo dosaženo požadovaného cíle – zajištění efektivní přenositelnosti, nejednalo by se tedy v žádném případě o nepřípustný zásah do smluvní pokuty.

Navrhovatel v této souvislosti argumentuje, že případné ustanovení ZEK nebo OOP 10, které by neumožňovalo dosažení cílů definovaných ve směrnici o univerzální službě, by bylo s ohledem na rozhodovací praxi ESD třeba vykládat způsobem, kterým by bylo co nejlépe umožněno dosažení směrnici sledovaných cílů. Výklad podle něhož nelze rozhodnout o celém dodatku, je výklad, který dosažení cíle zřejmě neumožní.

Navrhovatel dále konstatuje, že v České republice neexistuje efektivně fungující přenositelnost mobilních čísel. Z tohoto důvodu je proto nutné podrobně stanovit jednotlivé kroky procesu přenesení, a to právě ve smlouvách o propojení.

Jen stanovením jednotlivých kroků procesu přenesení čísla podle čl. 11 OOP 10 může předseda Rady ČTÚ skutečně zajistit, aby byl spor vyřešen. Proto měl ČTÚ možnost a povinnost na základě nepřímého účinku směrnice, spor rozhodnout tak, že by stanovil jakým způsobem mají být plněny povinnosti vyplývající z OOP 10.

Ve výrokové části rozhodnutí (výrok II.b) není uvedeno řešení otázky, která je předmětem řízení, ale pouze právní ustanovení podle něhož má být tato otázka stranami sjednána. Zde zmíněn ustanovení čl. 11 OOP 10 však bylo známo účastníkům již před zahájením sporu a přesto nestačilo k vyřešení sporu. Rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ nijak neřeší spor stran ohledně znění bodů 1-22 bodu 10 přílohy B Dodatku č. 6. Nerozhodl-li předseda Rady ČTÚ způsobem, který zajistí, že bude možné uzavřít příslušný dodatek, nepostupoval v souladu s povinností stanovenou mu ve správním řádu, ale rovněž se svou povinností stanovenou v ZEK.

Navrhovatel dále dodává, že zmiňovaný výrok II. b) rozhodnutí je natolik neurčitý, že jej zřejmě není vůbec možné vykonat, což odpůrce dokumentuje svou predikcí budoucího vývoje jednání o uzavření dodatku. Skutečnost, že všechny návrhy textu dodatku byly zamítnuty, není možné považovat za rozhodnutí sporu.

Další nesprávnost výroku II. b) rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ navrhovatel spatřuje ve skutečnosti, že rozhodnutí stanoví, že „proces přenesení bude, pokud se účastníci řízení

nedohodnou jinak, upraven tak, jak je popsán v čl. 11 opatření obecné povahy č. OOP/10/207.2005-3“. Z textu výroku tak lze, dle názoru navrhovatele, dovodit, že ČTÚ umožňuje účastníkům řízení dohodnout se na podmínkách zajištění přenositelnosti čísel jinak, než jak je upravuje čl. 11 OOP 10, čímž by však bylo porušeno ustanovení čl. 17 OOP 10, podle kterého jsou podnikatelé povinni sjednat nezbytné podmínky pro zajištění přenositelnosti čísel v souladu se ZEK a OOP 10.

Navrhovatel se v další části rozkladu zabývá i otázkou stanovení ceny za přenesení. Navrhovatel odkazuje na předešlé závěry Rady ČTÚ a porovnáním s obsahem rozhodnutí dovozuje, že tyto závěry nebyly předsedou Rady ČTÚ, v rozporu se zákonem, respektovány.

Z předešlých závěrů Rady ČTÚ navrhovatel dovozuje její stanovisko, podle něhož musí být cena za přenesení stanovena bez ohledu na to, kdo je opouštěným a kdo opouštějícím operátorem, tedy zjevně jako cena symetrická a reciproční. Stanovení asymetrických cen je tak, dle názoru navrhovatele, v rozporu s vyjádřeným stanoviskem Rady ČTÚ, ale i s požadavky ZEK na zajištění nediskriminačního a transparentního konkurenčního prostředí. Stanovením asymetrické ceny dochází k postihu efektivnějšího a zákaznicky preferovaného zákazníka.

Navrhovatel dále cituje stanovisko Rady ČTÚ obsažené v rozhodnutí čj. 32 122/2007-603 podle něhož je nutné znovu se zabývat kalkulací ceny a tento obecný vzorec upravit tak, aby obsahoval náklady vynakládané na přenesení telefonního čísla podle čl. 11 OOP/10/07.2005-3, nikoliv však náklady na společné řešení. S ohledem na toto stanovisko navrhovatel považuje za zřejmé, že do ceny za přenesení telefonního čísla je možné zahrnovat výlučně ty náklady, které přímo vstupují do procesu realizace zpracování konkrétní objednávky na přenesení telefonního čísla, jakožto tzv. přírůstkové náklady, tedy takové náklady, kterým by se operátor jinak vyhnul, nebýt realizace dané objednávky na přenesení telefonního čísla. Odůvodnění rozhodnutí vyvolává u navrhovatele pochybnosti, zda byla při rozhodování zohledněna skutečnost, že společné řešení je v České republice realizováno jako tzv. „distribuované řešení MNP“ a některé části tohoto řešení jsou tedy zajišťovány interními systémy.

Navrhovatel odkazuje na odůvodnění rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ, kde se uvádí, že náklady, které vznikly zavedením služby přenositelnosti čísel, budou mobilními operátory zahrnuté do ceny služeb poskytovaných všem koncovým uživatelům. Navrhovatel je však toho názoru, že správní orgán, ač tento princip deklaroval, nepostupoval s ním prakticky v souladu. Z odůvodnění rozhodnutí, dle názoru navrhovatele vyplývá, že předseda Rady ČTÚ do kalkulace ceny za přenesení čísla vedle přírůstkových nákladů zahrnuje také náklady na technické zabezpečení zpracování objednávky, které představují zejména pořízení, rozšíření, úpravu a údržbu systému potřebných pro správné a úplné zpracování objednávky opouštěným operátorem. V případě těchto nákladů se však zjevně jedná o tzv. set-up náklady, které účastníci řízení v minulosti vynaložili na zajištění operací, a to

bez ohledu na to, zda vůbec kdy nějaké telefonní číslo bylo skutečně přeneseno. Navíc se jedná o náklady spojené se společným řešením, které Rada ČTÚ z kalkulace ceny za přenesení telefonního čísla vyloučila. Rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ je tak ve zřejmém rozporu s právním názorem vyjádřeným v odůvodnění rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 32 122/2007-603.

Dle názoru navrhovatele byla cena stanovena v rozporu s pravidly vedení správního řízení. Navrhovatel vyčítá správnímu orgánu I. stupně absenci odůvodnění postupu v rozporu s právním názorem Rady ČTÚ; odůvodnění proč správní orgán zahrnované náklady dělil počtem přenesených čísel v období roku 2006; odůvodnění proč správní orgán ve stejném řízení v jakém vycházel z podkladů z roku 2006 použil pro stanovení přiměřeného zisku WACC ve výši 11,5 % podle OOP/4/02.2008-1, když toto opatření obecné povahy navíc nabývá účinnosti až dne 1. 7. 2008; odůvodnění proč správní orgán jako tzv. posuzované období návratnosti investic použil právě 5 let, a od kdy tato lhůta začala běžet; odůvodnění proč správní orgán považuje vyřízení reklamace za oprávněný náklad do kalkulace ceny, když ukončení smlouvy není nezbytnou podmínkou pro přenesení telefonního čísla; předseda Rady ČTÚ se pak nevypořádal ani s navrhovatelem předloženým stanoviskem Evropské komise v případě BE/2006/0433 ani rozsudkem ESD č. C-438/04, které se přímo dotýkají řešené otázky, odůvodnění rovněž postrádá odůvodnění skutečnosti proč je výše ceny za přenesení telefonních čísel v České republice tak výrazně vyšší oproti průměrné ceně za přenesení účtované mobilními operátory v zemích CEPT a proč je v České republice aplikována cena asymetrická, když v žádné jiné zemi CEPT cena takto stanovena není.

Na závěr navrhovatel konstatoval, že předseda Rady ČTÚ nerespektoval svou povinnost rozhodnout o sporu účastníků v souladu s právními předpisy a to tak, aby byly co nejlépe dosaženy cíle směrnice 2002/22/ES. Správní orgán nerespektoval svou povinnost podle § 3 správního řádu tedy postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a povinnost odůvodnit své rozhodnutí podle § 68 odst. 3 správního řádu. Navíc tím, že odmítl rozhodnout o úpravě procesu přenesení čísla a účastníkům řízení pouze uložil nevykonatelnou povinnost postupovat v souladu s čl. 11 OOP 10, nemůže být tímto rozhodnutím zajištěna efektivní a pro zákazníka přínosná přenositelnost čísel v souladu s požadavky ZEJK a cíly směrnice 2002/22/ES o univerzální službě. S odkazem na výše uvedené žádá navrhovatel zrušení napadeného rozhodnutí.

V reakci na navrhovatelem podaný rozklad odpůrce uvedl, že se neztotožňuje s účelovým tvrzením navrhovatele o pochybení správního orgánu při ukládání povinností, a to z důvodů, které jednoznačně stanoví § 127 ZEK. Spory dle tohoto ustanovení může předseda Rady ČTÚ rozhodnout pouze pokud se spor týká povinností uložených zákonem nebo na jeho základě. Rozhodnutím o konkrétním dodatku by bylo v rozporu s tímto ustanovením, neboť předseda Rady ČTÚ v žádném případě nemůže nahradit vůli smluvních

stran v soukromém obchodně-právním vztahu jako celku. Proto nejen, že nemá právo, ale ani povinnosti rozhodnout o konkrétním znění takového dodatku.

Argumentaci navrhovatele podle něhož rozhodnutí předsedy Rady ČTÚ nemůže naplnit cíl směrnice považuje odpůrce za nepodloženou. ZEK i OOP 10 při jeho dodržování tuto možnost jasně dává.

K argumentaci v části rozkladu navrhovatele zabývající se postupem správního orgánu při stanovení ceny za přenesení odpůrce uvádí, že navrhovatel zcela dogmaticky a nepřesně cituje rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 32 122/2007-603 ze kterého bez jakékoliv gramatické souslednosti vyvozuje, že cena za přenesení byla odvolacím orgánem jednoznačně stanovena jako cena reciproční a symetrická. Odvolací orgán zde však pouze vyslovil jakousi svou domněnku, kterou však nelze chápat jako jasné právní stanovisko. Odvolací orgán zde pouze dával ke zvážení orgánu prvního stupně, na co by se měl zaměřit, avšak s podmínkou, že tato skutečnost bude řádně prošetřena a řádně odůvodněna.

Odpůrce s navrhovatelem částečně souhlasí v tom, že cena za přenesení telefonního čísla byla stanovena v rozporu s pravidly vedení správního řízení, když uvádí, že stanovená cena nebyla řádně odůvodněna a správní orgán bez jakéhokoliv vysvětlení krátil určité nákladové položky jak navrhovatele, tak i odpůrce.

Navrhovatel ve vyjádření k rozkladu odpůrce označil zde argumentaci uvedenou v rozkladu odpůrce za irelevantní. Navrhovatel odkazuje na obsah svého vlastního rozkladu a konstatuje, že je zřejmé, že se odpůrce opakovaně snaží do kalkulace ceny za přenesení telefonního čísla zahrnout ty náklady, které zjevně s vlastním zpracováním konkrétní objednávky na přenesení čísla dle čl. 11 OOP 10 nijak nesouvisí. Navrhovatel pak opakuje základní předpoklady a zásady, které dle jeho názoru platí pro stanovení ceny za přenesení telefonního čísla, aby tato byla v souladu s požadavky OOP a závazného právního názoru vyjádřeného v rozhodnutí Rady ČTÚ vydaného pod čj. 32 122/2007-603 ve znění usnesení čj, 32 122/2007-603/II.

Správní orgán I. stupně neshledal důvod pro postup podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura) a v souladu s § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu orgánu. Podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1. zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady ČTÚ rozhoduje Rada ČTÚ.

Rada ČTÚ přezkoumala soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy a rovněž tak jeho správnost z hlediska námitek obou odvolatelů. Dále pak i z hlediska naplnění právních a věcných závěrů vyslovených Radou ČTÚ v souvislosti s důvody zrušení předchozího prvostupňového rozhodnutí.

Rada ČTÚ na tomto místě konstatuje, že se ztotožnila s výrokem napadeného rozhodnutí. Správní orgán I. stupně provedl dokazování v potřebném a dostatečném rozsahu, aby mohl ve věci rozhodnout. Provedené důkazy byly správně vyhodnoceny a učiněná skutková zjištění byla i po právní stránce správně posouzena a odůvodněna. Nebyly zjištěny žádné vady napadeného rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo.

K námitce navrhovatele, podle níž správní orgán I. stupně rozhodl pouze o některých sporných bodech, čímž fakticky nedošlo k vyřešení sporu s tím, že v budoucnu z tohoto důvodu vůbec nemusí dojít k uzavření předmětného dodatku, Rada ČTÚ uvádí následující.

Rada ČTÚ se na tomto místě plně ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, který k navrhovanému znění jednotlivých navržených bodů článku 1.10 přílohy B smlouvy uvádí, že nelze v daném případě zasahovat (viz. bod 1) do definice služby přenesení čísla provedené v čl. 2 písm. a) OOP 10, ani cestou rozhodnutí individuálního sporu ukládat povinnosti, které nejsou zakotveny v zákoně ani v OOP 10, případně pro strany sporu závazně stanovit postupy jdoucí nad rámec procesů popsanych v OOP 10. Případné obsahové duplikace ustanovení OOP 10 je pak třeba označit za nadbytečné.

Rada ČTÚ na tomto místě považuje za nutné podotknout, že celá řada navrhovaných ujednání rozšiřuje či zpřísňuje limity stanovené OOP 10, přičemž lze konstatovat, že požadavek jedné strany na zpřísnění takto stanovených limitů nelze řešit prostřednictvím sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích. Oprávnění k rozhodování sporů podle § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích v žádném případě nezakládá volné uvážení správního orgánu v ukládání povinností stranám sporu, bez ohledu na pozitivní právo.

Rada ČTÚ nesouhlasí s názorem navrhovatele, podle něhož rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje takové řešení otázky, která je předmětem řízení, které by vyloučilo pochybnosti o právech a povinnostech stran a které by bylo vykonatelné.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým se Rada ČTÚ plně ztotožňuje, jasně vyplývá zamítnutí návrhu navrhovatele na stanovení povinnosti odpůrci uzavřít s navrhovatelem dodatek ke smlouvě o propojení telekomunikačních zařízení a sítí uzavřené dne 22. 3. 2001, ve znění doručeném správnímu orgánu dne 4. 1. 2006.

Z výroku správního orgánu I. stupně, jakož i z následného odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že uvedený spor se nepohybuje v rámci práv a povinností stanovených zákonem, potažmo OOP a z větší části směřuje k rozšíření a zpřísnění těchto povinností nad takto vymezený rámec. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, týkající se požadavku na stanovení podrobností procesu přenesení čísla, nelze vykládat jinak než tak, že správní orgán I. stupně odmítl formou rozhodování individuálního sporu podle § 127 zákona o elektronických komunikacích uložit stranám sporu povinnosti nad rámec zákona a OOP 10. Jinými slovy správní orgán takto konstatuje, že požadavky

navrhovatele na takovéto rozšíření povinností stran nad rámec OOP 10 nemají oporu v zákoně ani v OOP 10.

K jednotlivým bodům článku 1.10 přílohy B smlouvy lze v plné míře odkázat na vyčerpávající odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které se této problematice věnuje na stranách 20-24.

K otázce rozsahu oprávnění správního orgánu nahrazovat dohodu účastníků řízení ve věci stanovení procesu přenesení čísel je třeba konstatovat, že správní orgán je při stanovování povinností i rozhodování sporů za všech okolností vázán zákonem. Pokud pro rozhodnutí sporu nelze nalézt konkrétní vodítko v určitém ustanovení zákona či OOP, tak jako je tomu například v případě stanovení cen za přenesení čísla (viz. § 55 ZEK), nelze tento „nedostatek“ zákona překlenout výkladem, či ho nahradit volným uvážením správního orgánu. Správní orgán se ve svém rozhodování nemůže pohybovat v právním vakuu. Samotné zmocnění k rozhodnutí sporu nemůže být vykládáno tak, že je správnímu orgánu umožněno volně diktovat povinnosti účastníkům řízení. Na tomto místě je třeba podotknout, že pokud dochází před správním orgánem k rozhodování sporu, vždy musí existovat určitá referenční norma či skupina norem, jejímž prostřednictvím je možno spor posoudit.

Za typický obsah sporu ve smyslu § 80 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích lze nepochybně označit situaci, kdy se strany sporu nedokáží shodnout na výši cen, k jejichž stanovení má dojít postupem podle § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Za spor v pravém smyslu nicméně nelze označit situaci, kdy jedna ze stran sporu požaduje, aby byly rozhodnutím správního orgánu uloženy stranám povinnosti nad rámec zákona či OOP, které nejsou k realizaci přenositelnosti čísla nezbytně nutné. Takové ujednání je plně ponecháno na svobodné vůli smluvních stran a správní orgán nemůže takový projev vůle v rámci rozhodování „kontraktačního“ sporu nahradit.

Pokud určitá povinnost není upravena zákonem či OOP nelze hovořit o její specifikaci rozhodnutím sporu, jak činí navrhovatel na str. 5 odst. 2 rozkladu.

Navrhovatel dále nesouhlasí s výrokem II. b) rozhodnutí (popis přenosu tel. čísel), neboť tento výrok je podle něj neurčitý, čl. 11 OOP 10 nestačí k vyřešení tohoto sporu a tento výrok tudíž není možné podle názoru navrhovatele vykonat. Správní orgán měl podle názoru navrhovatele povinnost rozhodnout o sporu tak, aby stanovil jakým způsobem má být plněno OOP 10.

Navrhovatel dále namítá, že v České republice neexistuje efektivní přenositelnost čísel a mimo jiné i k naplnění cílů směrnice je proto nutné podrobně stanovit jednotlivé kroky, a to zřejmě právě ve smlouvách o propojení, přičemž sám čl. 11 OOP 10 není dostatečný k tomu, aby byly cíle směrnice dosaženy a celý proces tak musí být stanoven podrobněji v rámci rozhodnutí správního orgánu.

K argumentu navrhovatele, podle něhož úprava procesu přenesení čísla podle čl. 11 OOP 10 nemůže vést k tomu, aby spor mezi smluvními stranami byl vyřešen takovým

způsobem, aby byly co nejlépe dosaženy cíle směrnice o univerzální službě a že vzhledem k objektivní neexistenci efektivně fungující přenositelnosti čísel je nutno podrobně stanovit jednotlivé kroky procesu přenesení a související povinnosti operátorů, Rada ČTÚ uvádí, že není patrné, z čeho navrhovatel dovozuje neexistenci efektivně fungující přenositelnosti čísel v České republice, neboť tento svůj argument navrhovatel ponechává pouze v rovině ničím nepodloženého tvrzení. Stejně tak z argumentace navrhovatele nevyplývá žádná skutečnost, ze které by bylo možno dovozovat, že úprava procesu přenesení čísla v čl. 11 OOP 10 není dostačující k efektivnímu fungování přenášení čísel. Na tomto místě je třeba doplnit, že za období od 15. 1. 2006 (od kdy byla v České republice zavedena přenositelnost čísel ve veřejné mobilní telefonní síti) do 31. 12. 2007 bylo v České republice přeneseno více než 300.000 čísel, nelze tak v žádném případě hovořit o neexistenci efektivní přenositelnosti.

K otázce způsobu, kterým správní orgán I. stupně rozhodl o povinnosti uzavřít dodatek ke smlouvě o propojení v části týkající se procesu přenesení čísla, kde ve výroku rozhodnutí stanovil, že tento proces bude, pokud se účastníci řízení nedohodnou jinak, upraven tak, jak je popsán v čl. 11 opatření obecné povahy č. OOP/10/07.2005-3, kterým se stanoví technické a organizační podmínky pro realizaci přenositelnosti telefonních čísel a zásady pro účtování ceny mezi podnikateli v souvislosti s přenositelností čísel, ve znění pozdějších změn, dále uvádí Rada ČTÚ následující.

Odkaz správního orgánu I. stupně na ustanovení čl. 11 OOP 10 lze považovat za zcela odpovídající způsob řešení sporu. Uvedené ustanovení upravuje procesy přenášení čísel mezi mobilními operátory natolik podrobně, že může samo o sobě sloužit jako podklad umožňující realizaci služby přenositelnosti bez své další smluvní specifikace v podobě, jak ji ve svém návrhu dodatku č. 6 navrhuje v jednotlivých bodech čl. 1.10 přílohy B smlouvy, navrhovatel.

K této námitce je nutno uvést, že čl. 11 OOP 10 upravuje popis přenosu telefonních čísel dostatečně a přesně, možné zpřesnění tohoto procesu je ponecháno na smluvní dohodě účastníků řízení. V praxi jsou telefonní čísla účastníků přenášena již od 15. 1. 2006 a přenositelnost je zde zajištěna, správní orgán tedy nesouhlasí s názorem navrhovatele, že navrhovaná úprava je nezbytnou podmínkou zajištění přenositelnosti čísel v souladu se zákonem o elektronických komunikacích a OOP 10, respektive k realizaci cílů směrnice.

Text čl. 11 OOP 10 přes svou konkrétnost umožňuje operátorům určitou smluvní volnost za účelem případné smluvní konkretizace jednotlivých kroků procesu přenesení. Tato konkretizace nicméně není k realizaci procesu přenesení čísel nezbytná, a proto za situace, kdy operátoři této možnosti nevyužijí, případně za situace, kdy jeden z operátorů odchylnou dohodu zablokuje, neexistuje faktická překážka k uzavření smlouvy (dodatku), neboť sám text OOP 10 upravuje celý proces dostatečně konkrétně.

Výrok II b) rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tak třeba vykládat tak, že pokud nedojde mezi stranami sporu k dohodě konkretizující jednotlivá práva a povinnosti operátorů

(avšak pochopitelně vždy v rámci stanoveném OOP 10), je povinností stran sporu v případě sporných otázek postupovat přesně podle příslušných ustanovení OOP 10. Tímto výrokem je spor mezi navrhovatelem a odpůrcem v této části jednoznačně vyřešen. Správní orgán neomezuje smluvní svobodu stran sporu, zároveň však konstatuje, že případný spor jehož předmětem má být sjednání podmínek nad rámec OOP 10 nepovažuje za důvod k neuzavření dodatku smlouvy.

Rada ČTÚ na tomto místě odmítá i argument navrhovatele, který uvádí, že OOP 10 bylo stranám sporu známo již na počátku smluvních jednání, a přesto nestačilo k vyřešení jejich sporu. Na tomto místě Rada ČTÚ konstatuje, že z výroku II b) jednoznačně vyplývá, že v případě, že nedojde k odlišné dohodě, je za rámec práv a povinností stran sporu třeba považovat ustanovení OOP 10, týkající se úpravy procesu přenesení čísel, bez potřeby jeho dalšího smluvního upřesnění.

Odkaz na čl. 11 OOP 10 ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není návodem pro další smluvní jednání, ale rozhodnutím sporu. Věta „proces přenesení čísla bude upraven tak, jak je popsán v čl. 11 OOP 10“ evidentně nedává žádný prostor k dalším spekulacím o právech a povinnostech jednotlivých stran, což vyplývá i z předchozího odstavce. S tímto odkazem pak lze odmítnout i tvrzení navrhovatele, že výrok II b) neobsahuje řešení otázky, nýbrž pouze ustanovení, podle nichž má být tato otázka stranami vyřešena.

Pokud správní orgán ve svém rozhodnutí uvede větu „pokud se nedohodnou jinak“, nelze tuto větu v žádném kontextu vykládat tak, že zahrnuje i situaci, kdy si strany upraví svá vzájemná práva a povinnosti v rozporu se zákonem či OOP. Tato věta se pochopitelně vztahuje pouze k realizaci obecných dispozičních oprávnění stran, jakýkoliv jiný výklad této věty pak Rada ČTÚ považuje za nepřijatelný a účelový.

K otázce stanovení ceny za přenesení navrhovatel na prvním místě uvedl, že cena byla správním orgánem I. stupně stanovena v rozporu se závaznými právními názory Rady ČTÚ, jimiž byl správní orgán I. stupně vázán. V této souvislosti navrhovatel obsáhle cituje část odůvodnění rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 32 122/2007-603, kde Rada ČTÚ mimo jiné uvedla: „...Pokud (však) navrhovatel požaduje ve svých četných podáních určit cenu za službu přenosu telefonního čísla, kterou hradí přejímající operátor opouštěnému operátorovi, pak jistě je z jeho pohledu rovněž sporná cena za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce, protože takto požaduje bez ohledu na to, který z účastníků řízení je opouštěným a který přejímajícím operátorem. V této souvislosti je tedy nutno rovněž zabývat se otázkou, zda-li by cena měla být stanovena recipročně, tedy zda-li oprávněné náklady vzniklé v souvislosti se zpracováním objednávky mohou být srovnatelné u obou účastníků správního řízení“.

Z takto formulovaného názoru navrhovatel dovozuje, že Rada ČTÚ vyjádřila názor, že cena za přenesení telefonního čísla musí být v rámci předmětného správního řízení

stanovena bez ohledu na to, kdo je opouštěným a kdo přejímajícím operátorem, tedy zjevně jako cena reciproční a symetrická, a to se zohledněním oprávněných nákladů obou účastníků. Navrhovatel dále uvádí, že rozhodnutí vydané správním orgánem I. stupně, konkrétně jeho výrok II. písm. a) je s tímto požadavkem zjevně v přímém rozporu.

Stanovení asymetrické ceny považuje navrhovatel za zcela zjevně v rozporu nejen s požadavkem Rady ČTÚ, nýbrž i s požadavky zákona o elektronických komunikacích na zajištění nediskriminačního a transparentního konkurenčního prostředí. Tímto způsobem stanovení ceny je negativně postihován efektivnější a zákaznicky preferovaný operátor. Navrhovatel dále zdůrazňuje, že symetričnost cen nevylučuje jejich nákladovost.

V této souvislosti Rada ČTÚ uvádí, že z hlediska gramatického i sémantického výkladu výše citované věty z odůvodnění rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 32 122/2007-603, stejně jako z jejího kontextu, jednoznačně vyplývá, že tato věta byla přímou reakcí na skutečnost, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí ze dne 9. 3. 2007 čj. 875/2006-610/XV. vyř., rozhodl v souvislosti s určením ceny za přenesení čísla (pouze) o tom, že oba účastníci řízení jsou povinni uzavřít dodatek, který bude upravovat přenositelnost telefonních čísel, a to tak, že cena za přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele bude sjednána ve výši 576,- Kč bez DPH.

Navrhovatel toto rozhodnutí napadl mimo jiné s odůvodněním, že bylo rozhodnuto pouze o ceně za přenesení čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele, zatímco navrhovatel v podání ze dne 4. 1. 2006 požadoval určení ceny za službu přenosu telefonních čísel, kterou hradí přejímající operátor opouštěnému operátorovi.

V tomto kontextu nelze výše zmíněnou větu z rozhodnutí Rady ČTÚ vykládat jinak, než jako závazný pokyn správnímu orgánu I. stupně, podle něhož musí být v dalším rozhodnutí stanovena cena hrazená za přenesení telefonního čísla ze sítě navrhovatele do sítě odpůrce i cena hrazená za přenesení telefonního čísla ze sítě odpůrce do sítě navrhovatele. V žádném případě však nelze dovozovat, že by tento pokyn ukládal správnímu orgánu I. stupně stanovit tyto ceny v jednotné výši.

K otázce zvážení srovnatelnosti nákladů u obou účastníků správního řízení Rada ČTÚ uvádí, že správní orgán I. stupně pro stanovení cen použil u obou mobilních operátorů stejný vzorec a stejné principy pro stanovení nákladů vynaložených na procesy zpracování objednávky na přenesení čísla. Ceny byly správním orgánem I. stupně stanoveny na základě věcně srovnatelných nákladů, což dokládá i srovnatelná výše cen. Proti původním požadovaným cenám účastníků řízení došlo k významnému přiblížení jejich úrovně. Aplikaci principu srovnatelných nákladů nelze ztotožňovat s imperativem stanovit stejnou cenu pro oba dotčené operátory.

K názoru navrhovatele, že stanovení asymetrických cen je v rozporu s požadavky zákona o elektronických komunikacích na zajištění nediskriminačního a transparentního konkurenčního prostředí Rada ČTÚ uvádí, že dle jejího názoru jsou obě výše zmíněné

hodnoty zajištěny v první řadě prostřednictvím aplikace stejné metody kalkulace cen za přenesení. V této souvislosti Rada ČTÚ dodává, že samotné stanovení symetrických cen nelze považovat za záruku vytvoření nediskriminačního prostředí. Stanovení symetrických cen by zamezilo možnosti zohlednění objektivních odlišností mezi jednotlivými poskytovateli služeb elektronických komunikací a výsledný efekt takového postupu by mohl být z hlediska potřeby zajištění nediskriminačního prostředí kontraproduktivní.

Stanovení individuálních asymetrických cen zajišťuje rovné podmínky pro oba účastníky řízení v úhradě vynaložených nákladů za stejné časové období. Stanovené nákladově orientované ceny za přenesení čísla se váží k naturální jednici, tj. jednomu přenesenému číslu a vyjadřují individuální náklady vynaložené na tuto jednici. Výpočet respektuje fakt, že po pěti letech se vynaložené náklady týkající se přenesení čísla od opouštěného operátora uhradí v cenách za přenesení čísla. Tímto způsobem je zabráněno spekulativnímu chování operátorů, kteří by při stanovení jednotné symetrické ceny neměli zajištěnou návratnost vynaložených nákladů a hrozilo by tak poddimenzování a nedostatečné technické zabezpečení procesu přenositelnosti na úkor kvality, nebo naopak stav, kdy by docházelo k diskriminaci určitých operátorů tím, že by jejich účelně vynaložené náklady byly uhrazeny za nepřiměřeně dlouhé období.

Pokyn Rady ČTÚ formulovaný rovněž v rozhodnutí čj. 32 122/2007-603, kterým Rada ČTÚ uložila správnímu orgánu I. stupně, aby se zabýval otázkou, zda-li by cena měla být stanovena recipročně, tedy zda-li oprávněné náklady vzniklé v souvislosti se zpracováním objednávky, mohou být srovnatelné u obou účastníků správního řízení, rovněž nelze vykládat jako projev názoru Rady ČTÚ, podle něhož mají být ceny za přenesení čísel stanoveny jako symetrické, nýbrž pouze jako formulování jedné z otázek, kterými se musí správní orgán I. stupně při svém rozhodování zabývat.

Na základě prověření individuálních kalkulací předložených mobilními operátory dospěl ČTÚ k individuálním cenám za přenesení, které do značné míry odstranily počáteční rozdíly mezi cenami požadovanými účastníky řízení (odpůrce požadoval původně částku 2.595,- Kč pro post-paid zákazníky a 2.085,- Kč pro pre-paid zákazníky, navrhovatel částku 66,- Kč). Došlo tak k výrazné redukci asymetrie a sblížení cen.

Stanovením rozdílných cen pro oba účastníky řízení byla zohledněna skutečnost, že každý operátor má jinou výši ekonomicky oprávněných nákladů efektivně a účelně vynaložených na zpracování objednávky přenášeného čísla, které vstupují do nákladově orientované ceny za přenesení čísla v souvislosti s individuálními reálnými podmínkami každého operátora.

K otázce stanovení výše ceny navrhovatel odkazuje opětovně na odůvodnění rozhodnutí Rady ČTÚ čj. 32 122/2007-603 ze kterého cituje následující pasáž: ...“tato cena má odrážet pouze přírůstkové náklady spojené se zpracováním konkrétní objednávky... Je proto nutné znovu se zabývat kalkulací cen a (tento) obecný vzorec upravit tak, aby

obsahoval náklady vynakládané na přenesení čísla podle čl. 11 OOP 10, nikoliv však náklady na společné řešení“.

S ohledem na výše uvedené a na další stanoviska Rady ČTÚ navrhovatel považuje za zřejmé, že do ceny za přenesení telefonního čísla je možné zahrnovat výlučně ty náklady, které přímo vstupují do procesu realizace zpracování konkrétní objednávky na přenesení telefonního čísla jakožto tzv. „přírůstkové náklady“, tedy takové náklady, kterým by se operátor vyhnul, nebýt realizace dané objednávky na přenesení telefonního čísla.

Po přezkoumání veškerého spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně Rada ČTÚ k této otázce konstatuje, že správní orgán I. stupně vycházel při výpočtu cen v případě přenesení čísla ze sítě odpůrce z nové kalkulace a dalších podkladů aktualizovaných za rok 2006 předložených odpůrcem dne 20. listopadu 2007. Náklady na společné řešení podle čl. 4 OOP č. 10 nebyly do kalkulace odpůrce zahrnuty, stejně jako náklady na decentralizovanou (distribuovanou) část společného řešení. Tyto náklady byly odpůrcem vyčísleny samostatně a do kalkulace nevstupují. Zásahy správního orgánu I. stupně a úpravy proti této kalkulaci byly zdůvodněny na str. 15 napadeného rozhodnutí.

K námitkám navrhovatele vztahujícím se ke způsobu stanovení ceny za přenositelnost Rada ČTÚ dále konstatuje, že způsob stanovení cen za přenesení čísla mezi operátory je v zákoně o elektronických komunikacích speciálně upraven ustanovením § 55 odst. 1 a 2. V odst. 1 je stanoveno, že podnikatel, který je povinen poskytovat službu přenositelnosti čísel, sjedná ceny za propojení v souvislosti s poskytováním těchto služeb tak, aby tyto ceny byly nákladově orientovány. V odst. 2 je určeno, že nákladově orientovanou cenou se rozumí cena, která zahrnuje efektivně a účelně vynaložené náklady a přiměřený zisk. Tato cena se sjedná tak, aby zajistila návratnost investic v přiměřeném časovém období a zohlednila příslušná rizika.

Pro stanovení ceny za přenesení čísla nelze postupovat podle § 56 a 57 zákona o elektronických komunikacích, jako v případě stanovení symetrické ceny za terminaci v mobilních sítích, kde je tato cena regulována na základě výsledků analýzy relevantního trhu. Způsoby regulace uvedené v § 58 zákona o elektronických komunikacích, které lze uplatnit pro stanovení ceny za terminaci v mobilních sítích, nelze uplatnit pro stanovení ceny za přenesení čísla, neboť pro určení ceny za přenositelnost je závazný postup podle § 55 odst. 1 a 2 tohoto zákona.

K této otázce Rada ČTÚ dále uvádí, že cena za přenesení čísla stanovená ve sporném řízení, není klasickým regulačním opatřením, tj. rozhodnutím o ceně. Cena za přenesení čísla musí být podle § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích nákladově orientována, zahrnovat efektivně a účelně vynaložené náklady, zajistit návratnost investic a zohlednit příslušná rizika.

Po přezkoumání kalkulace provedené správním orgánem I. stupně Rada ČTÚ konstatuje, že správní orgán I. stupně nepostupoval při provádění kalkulace v rozporu

s principy stanovenými v předchozích rozhodnutích Rady ČTÚ, zákonem o elektronických komunikacích ani výše zmiňovanou směrnicí o univerzální službě a jednotlivé nákladové položky zahrnuté do provedené kalkulace lze označit za položky přímo související s procesem realizace zpracování konkrétní objednávky na přenesení telefonního čísla tak, jak je popsán v čl. 11 OOP 10 a vypočítaná cena tak věrně odráží náklady spojené s realizací tohoto procesu.

Jak směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES o univerzální službě v čl. 30 odst. 2, tak i zákon o elektronických komunikacích v § 55 odst. 1 a 2 nařizuje pro přenositelnost telefonních čísel nákladovou orientaci cen. Správní orgán I. stupně postupoval při stanovení ceny za přenesení čísla v souladu se směrnicí i se zákonem o elektronických komunikacích. Po prověření individuálních nákladových kalkulací účastníků řízení stanovil individuální nákladově orientované ceny za přenesení čísla pro oba účastníky řízení, přičemž postupoval podle jednotné metodiky a do výpočtu byly zahrnuty pouze náklady efektivně a účelně vynaložené na zpracování objednávky podle jednotlivých procesů uvedených v čl. 11 OOP 10.

V čl. 11 OOP 10 jsou uvedeny procesy zpracování objednávky za přenesení čísla v mobilních sítích. Náklady vynaložené na tyto procesy vstupují do ceny za přenesení čísla. Tímto dochází k naplnění ustanovení § 55 odst. 1 a 2 zákona o elektronických komunikacích. Stanovení dvou rozdílných cen není tudíž v rozporu s výše uvedeným právním názorem Rady ČTÚ, protože je třeba respektovat, že každý operátor má jinou výši nákladových položek vstupujících do ceny, z jejich rozdílné výše nemůže být bez dalšího vyvozována neefektivita daného operátora, případně skutečnost, že do kalkulace byly zahrnuty i ceny, které s přenesením čísla nesouvisí.

Za přírůstkové náklady je v daném případě třeba považovat náklady spojené s praktickou realizací přenesení čísla u každého operátora. Za výchozí bod pro stanovení přírůstkových nákladů tak je třeba považovat počátek procesu realizace přenesení čísla u jednotlivých operátorů. Za vymezený úsek aktivity, ke kterému se přírůstkové náklady vztahují, je pak třeba chápat realizaci postupu podle čl. 11 OOP 10. Vzorec pro kalkulaci ceny byl z tohoto důvodu sestaven tak, aby zohlednil jak přírůstkové náklady vynaložené v souvislosti s obecným zajištěním procesu přenesení čísla (mimo nákladů spojených s tzv. společným řešením), tak náklady na realizaci jedné objednávky (tzv. operational costs). Takto vymezené přírůstkové náklady se pak odráží v konkrétní stanovené ceně za přenesení čísla.

Navrhovatel se dále dovolává skutečnosti, že ceny za přenesení telefonního čísla byly stanoveny v rozporu s pravidly vedení správního řízení, když navrhovatel postrádá v odůvodnění rozhodnutí celou řadu odůvodnění závěrů, ze kterých správní orgán vycházel a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s některými návrhy a námitkami navrhovatele.

Na prvním místě navrhovatel uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně postrádá jakékoliv odůvodnění, proč správní orgán postupoval v rozporu s právním názorem odvolacího orgánu, když do kalkulace ceny za přenesení telefonního čísla zahrnul vedle přírůstkových nákladů rovněž fixní náklady, které navíc jsou zjevně součástí společného řešení a jak dospěl k jejich procentuálnímu ováhování.

K této otázce Rada ČTÚ na prvním místě uvádí, že navrhovatel ve svém rozkladu, kde argumentuje, že součástí výsledné ceny jsou i některé fixní náklady, které jsou zjevně součástí společného řešení, tyto položky blíže nspecifikoval a pouze obecně odkázal na „různé systémové úpravy aj.“ Za této situace Rada ČTÚ konstatuje, že v předložených důkazů nenalezla žádné indicie potvrzující tuto domněnku navrhovatele.

Na tomto místě je třeba znovu zopakovat, že po zhodnocení kalkulací provedených správním orgánem I. stupně lze konstatovat, že při výpočtu cen za přenesení čísla nebyly náklady na společné řešení podle čl. 4 OOP č. 10 do kalkulace odpůrce zahrnuty, stejně jako náklady na decentralizovanou (distribuovanou) část společného řešení a náklady za přenesení čísla pro nového zákazníka (tzv. port – in náklady).

Odmítnout je tak na tomto místě třeba i tvrzení navrhovatele, podle něhož správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s deklarovaným názorem, že cena za přenesení čísla nemůže fungovat jako prostředek k zajištění návratnosti veškerých investic vynaložených na realizaci zákonem uložené povinnosti, a je proto naprosto na místě, když náklady spojené se společným řešením, náklady na hlášku a náklady na přenesení čísla pro nově příchozí zákazníky (port-in), které vznikly zavedením služby přenositelnosti čísel, budou mobilními operátory zahrnuty do ceny služeb poskytovaných všem koncovým uživatelům.

K otázce ováhování jednotlivých položek zahrnutých do kalkulace ceny Rada ČTÚ uvádí, že v případě krácení jednotlivých nákladů, zahrnutých do kalkulace ceny za přenesení na straně odpůrce, bylo zkrácení jednotlivých položek uplatněných v kalkulaci odpůrce, odůvodněno na str.15 napadeného rozhodnutí. Náklady Consultancy, Network, administrations and operations, Eurotel central MNP solution Maintenance a Planning and Implementation Costs byly započítány pouze z 50 % s odkazem na skutečnost, že tyto náklady se týkají zabezpečení přenesení čísel jak pro odcházející zákazníky (tzv. port-out), tak i pro nově příchozí zákazníky (tzv. port-in).

Další nákladové položky (IT Test environment a IT site upgrade) byly již v kalkulaci odpůrce ze dne 20. listopadu 2007 zahrnuty ve výši 25 %. Tyto náklady souvisí nejen s přenesením čísla ze sítě odpůrce, tj. se samotným zpracováním objednávky (port-out), ale i s přenesením čísla nového zákazníka do sítě odpůrce (port-in) a současně souvisí s voláním v rámci telefonní služby uskutečňované po zavedení služby přenositelnosti čísel (volání na přenesená čísla). Odpůrce takto ve své kalkulaci zohlednil závěry uvedené v odůvodnění správního orgánu I. stupně čj. 875/2006-610/XV. vyř. ze dne 9. března 2007.

Obecně lze shrnout, že důvodem ováhování podílem 50 % je rozdělení nákladů na zabezpečení přenesení čísel jak pro odcházející (port-out) zákazníky, tak i pro nové příchozí zákazníky (port-in), které se do kalkulace ceny za přenesení nezapočítávají. V případě krácení nákladů na reklamace byl použit podíl 50% s ohledem na skutečnost, že nelze vycházet ze závěru, že všechny reklamace jsou podány neoprávněně.

Na stejném principu jako výše uvedené nákladové položky u odpůrce, byly kráceny i náklady navrhovatele (datový sklad CSDW“ (50 %), „upgrade registrů podpůrných systémů“, Proxy databáze (50 %), software pro samoobslužné systémy a technické zabezpečení chodu MNP (50 %)).

K námitce obsažené v rozkladu odpůrce, podle níž procesy portací na straně od opouštěného operátora k přejímajícímu operátorovi jsou mnohem náročnější, a proto u nich požaduje použit koeficient 70 % Rada ČTÚ uvádí, že pro krácení nákladů na systémy zabezpečující obousměrné portace, byl u obou účastníků řízení použit rovnoměrný přístup v poměru 1:1 (50 % ku 50 %), vycházející z předpokladu, že počet přenášených čísel je oběma směry přibližně stejný. Tento postup lze dle názoru Rady ČTÚ, s ohledem na stávající počty portujících zákazníků, považovat za zcela adekvátní.

K námitkám navrhovatele, podle nichž rozhodnutí postrádá odůvodnění, proč správní orgán I. stupně zahrnované náklady dělil právě počtem přenesených čísel v období roku 2006 (ad ii.), stejně jako odůvodnění, proč správní orgán I. stupně použil při výpočtu návratnosti investic jako posuzované období právě období 5 let, od kdy tato lhůta začíná běžet (ad iv.), Rada ČTÚ uvádí, že ke stanovení posuzovaného období návratnosti investic na dobu pěti let došlo s ohledem na doby odepisování jednotlivých položek zahrnutých do kalkulace ceny za přenesení čísla. Zjištěné údaje byly z tohoto důvodu pro účely výpočtu vztaženy právě k období pěti let, vytvořenému vynásobením údajů zjištěným za rok 2006.

V době provádění kalkulace představovaly údaje za rok 2006 nejaktuálnější ucelené podklady, které měl ČTÚ k dispozici, z tohoto důvodu nebylo pro účely kalkulace možno použít podklady aktuálnější.

Navrhovatel dále zmiňuje (ad iii.), že rozhodnutí postrádá odůvodnění proč správní orgán ve stejném řízení ve kterém vychází z podkladů z roku 2006 použil pro stanovení přiměřeného zisku WACC ve výši 11,5 % podle opatření obecné povahy č. OOP/4 /02.2008-1, když toto opatření obecné povahy navíc nabývá účinnosti až 1. 7. 2008.

K otázce vhodnosti použití WACC ve výši 11,5 % podle opatření obecné povahy č. OOP/4/02.2008-1 Rada ČTÚ uvádí, že takto určená výše WACC, vzhledem ke své aktuálnosti, nejlépe odráží stávající poměry a reflektuje tak i skutečnost, že cena je určována směrem do budoucna. Rada ČTÚ k této otázce dále podotýká, že použití výše uvedeného OOP/4/02.2008-1 má v daném případě pouze podpůrný charakter, neboť ustanovení § 55 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích nestanoví žádnou závaznou metodu určení přiměřeného zisku.

Navrhovatel dále namítá (ad v.), že rozhodnutí postrádá jakékoliv odůvodnění, proč správní orgán považuje vyřízení reklamace za oprávněný náklad do kalkulace ceny, když s ohledem na ustanovení čl. 11 odst. 4 OOP 10 není ukončení smlouvy zjevně nezbytnou podmínkou pro přenesení telefonního čísla.

K otázce oprávněnosti zahrnutí nákladů na reklamace do ceny za přenesení se dle názoru Rady ČTÚ vyjádřil vyčerpávajícím způsobem již správní orgán I. stupně. Na tomto místě tak nezbývá než zopakovat, že potřeba vyřizování reklamací vzniká jako vedlejší proces při zabezpečení přenesení čísla a k reklamacím by vůbec nedošlo, kdyby zákazník nechtěl přenést číslo. Zákazník musí být informován, proč nesplnil podmínky portace a podle čl. 11 opatření mu musí být nabídnuty další dvě možnosti autorizace během 7 následujících pracovních dní. Náklady na vyřízení reklamace nejsou náklady na ukončení smlouvy. Náklady na reklamace zahrnují pouze variabilní náklad na odbavení reklamujícího zákazníka, a to jen v těch případech, kdy k závadě (typicky k nepřenesení čísla) nedošlo z viny opouštěného operátora. Z tohoto hlediska je pak námitka navrhovatele, který odkazuje na skutečnost, že ukončení smlouvy není podmínkou pro přenesení čísla v souvislosti se zahrnutím nákladů na vyřizování reklamací do ceny za přenesení, irelevantní.

Rada ČTÚ neshledala napadené rozhodnutí ani v rozporu se stanoviskem Evropské komise v případě BE/2006/0433 ani rozsudkem Evropského Soudního Dvora č. C-438/04.

Hlavním předmětem řízení o předběžné otázce ukončeného rozsudkem Evropského Soudního Dvora č. C-438/04 byla otázka posouzení procesu nákladově orientovaného stanovování cen za propojení v souvislosti s poskytováním přenositelnosti čísel a rozdělování nákladů mezi operátory.

Řešený spor se týkal výkladu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. L 108, s. 33, Zvl. vyd. 13/29, s. 349, dále jen „rámcová směrnice“), jakož i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (dále jen „směrnice o univerzální službě“).

Žádost o posouzení předběžné otázky byla v daném případě předložena v rámci sporu mezi Mobistar SA (dále jen „Mobistar“) a Institut belge des services postaux et des télécommunications (Belgický institut pro poštovní a telekomunikační služby, IBPT), týkajícího se rozhodnutí IBPT ze dne 16. září 2003, kterým byly stanoveny náklady na zavedení, které platí přijímající mobilní telefonní operátor v případě převedení nebo přenesení čísla z jednoho operátora na jiného operátora¹.

¹ Článek 18 královské vyhlášky ze dne 23.9. 2002 o přenositelnosti čísel koncových uživatelů mobilních telekomunikačních služeb nabízených veřejnosti definoval náklady na zavedení jako „jednorázové dodatečné náklady způsobené převodem jednoho nebo více mobilních čísel, vzniklé nad rámec nákladů spojených s převodem zákazníků jinému operátorovi nebo poskytovateli mobilních služeb bez přenositelnosti čísel nebo spojených s ukončením poskytování služby“.

Předmětem rozsudku Evropského Soudního Dvora č. C-438/04 tak bylo posouzení konformity implementace výše uvedených směrnic do belgického práva, respektive souladu aplikační praxe, realizované na základě provedené implementace, se smyslem a obsahem těchto směrnic.

IBPT v daném případě stanovil náklady „na zavedení“ na základě konceptu „teoretických nákladů efektivního mobilního operátora“

Předmětem předběžné otázky formulované belgickým soudem byl v daném případě mimo jiné dotaz, zda lze postup správního orgánu, kterým dojde k ex ante stanovení maximálních cen za přenesení, považovat za postup v souladu s čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě.

Na tuto otázku ESD odpověděl tak, že čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě ukládá vnitrostátním regulačním orgánům povinnost zajistit, aby operátoři určili ceny v závislosti na nákladech, a kromě toho, aby ceny nebyly pro spotřebitele odrazující.

Jakmile je ověřeno, že ceny jsou stanoveny v závislosti na nákladech, poskytuje uvedené ustanovení vnitrostátním regulačním orgánům určitý prostor pro uvážení a posouzení situace a určení metody, která se jim zdá nejvhodnější pro zajištění účinné přenositelnosti tak, aby spotřebitelé nebyli odrazeni od využití této možnosti. Metoda spočívající v určení maximální ceny, jaká byla v projednávaném případě stanovena belgickými orgány, může být považována za slučitelnou s čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě.

S ohledem na výše uvedené úvahy formuloval ESD svůj závěr tak, že čl. 30 odst. 2 směrnice o univerzální službě nebrání přijetí takového vnitrostátního opatření, které stanoví předem a za pomoci teoretického modelu nákladů maximální ceny, které může požadovat předávající operátor po přijímajícím operátorovi z důvodu nákladů na zavedení, jestliže jsou ceny stanoveny v závislosti na nákladech tak, že spotřebitelé nejsou odrazeni od využívání možnosti přenositelnosti.

Na tomto místě Rada ČTÚ uvádí, že z rozhodnutí ESD, který potvrdil v konkrétním případě možnost symetrického určení cen za pomoci metody použité IBPT, nelze dovozovat požadavek směrnice na univerzální stanovení symetrických cen. Tato povinnost z výše citovaných ustanovení směrnic nevyplývá, možnost symetrického určení cen byla v daném případě konstatována spíše jako určitá výjimka.

K navrhovatelem dále zmiňovanému stanovisku Evropské komise BE/2006/0433 je třeba na prvním místě uvést, že se toto stanovisko netýká ceny za přenesení čísla, ale propojovacích poplatků hlasových hovorů v mobilních sítích. Závěry Evropské komise tak v tomto případě nelze bez dalšího vztahovat na otázku určení cen za přenositelnost čísel.

Podle článku 19 uvedené královské vyhlášky „náklady na zavedení pro účastnickou stanici nebo číslo stanoví IBPT na základě teoretických nákladů efektivního mobilního operátora. Částky stanovené IBPT pro pokrytí nákladů na zavedení pro účastnickou stanici nebo číslo jsou nákladově orientované“.

Evropská komise ve svém stanovisku uvádí, že ceny za terminaci by měly za normálních okolností být symetrické, přičemž případná asymetrie vyžaduje náležité zdůvodnění. Nutno podotknout, že toto stanovisko Evropské komise bylo vydáno v souvislosti s konkrétním případem, kde dle názoru Evropské komise došlo k nedostatečně odůvodněnému stanovení asymetrických propojovacích poplatků hlasových hovorů v mobilních sítích, mezi jednotlivými poskytovateli služeb elektronických komunikací v Belgii.

Rada ČTÚ v této souvislosti uvádí, že principy vyslovené Evropskou komisí v tomto stanovisku nelze považovat za univerzálně aplikovatelné na všechny případy stanovení cen v souvislosti s poskytováním služeb elektronických komunikací a z rozdílné výše nákladově orientovaných cen nelze automaticky dovozovat neefektivitu operátora s vyššími náklady.

K připomínce navrhovatele (písm. b) bod vii), podle něhož chybí odůvodnění, proč je výše ceny za přenesení telefonních čísel v České republice výrazně vyšší proti průměrné ceně za přenesení čísla účtované ve státech CEPT, která je prokazatelně nižší a má evidentně klesající tendenci, a proč je cena asymetrická, když v žádné jiné zemi CEPT takto stanovena není, Rada ČTÚ uvádí následující.

K danému argumentu je třeba na prvním místě konstatovat, že komparace stávajících cen v zemích CEPT se současnými cenami za přenositelnost v České republice není možná bez zohlednění bezprostředních příčin vývoje cen v zemích CEPT v uplynulých letech.

Na tomto místě je třeba zmínit zejména výši průměrných cen v zemích CEPT v době po zavedení možnosti přenositelnosti čísla, tedy v situaci více méně srovnatelné se stávajícím stavem v České republice. Ze zprávy Electronic Communication Committee (ECC) z roku 2003 o implementaci MNP v zemích CEPT „IMPLEMENTATION OF MOBILE NUMBER PORTABILITY IN CEPT COUNTRIES“ (ECC Report 31), vyplývá, že průměrná cena za přenesení čísla v roce 2003, účtovaná mezi mobilními operátory v zemích CEPT, kde proběhla implementace přenositelnosti čísel, se pohybovala v rozmezí od 10 € do 31 €, přičemž průměrná cena byla 22 €.

Při srovnání stávajících cen za přenositelnost v České republice s cenami prezentovanými v inovované zprávě ECC z roku 2005, která uvádí při rozmezí cen za přenos čísla v zemích CEPT od 0 € do 29 € průměrnou cenu za přenos čísla ve výši 12,80 €, je třeba jedním dechem dodat, že výsledná průměrná částka je ovlivněna skutečností, že ve Španělsku a v Litvě je přenositelnost realizována bez poplatků.

Aktuální relativně nepříznivý poměr průměrné ceny v zemích CEPT, uvedených ve výše citované zprávě, s aktuálními cenami za přenos čísel v České republice je pak do značné míry ovlivněn i kurzovním vývojem koruny vůči euru. Zatímco v roce 2005 byl průměrný kurz koruny vůči euru 29,784 Kč za 1 euro, pohybuje se v současné době kurz kolem 24 Kč.

Při srovnání cen stanovených v napadeném rozhodnutí s aktuálními informací zveřejněnými v roce 2008 (údaje za rok 2007) ve 13. implementační zprávě Evropské

komise (ceny stanovené v ČR jsou nad evropským průměrem) lze, při použití v této zprávě zmíněného kurzu CZK/EUR 27,538 Kč, konstatovat, že například sousední státy jako je Německo (21,61 €), nebo Slovensko (29,48 €) mají cenu za přenesení čísla vyšší (při použití výše uvedeného kurzu jsou ceny stanovené pro české operátory ve výši 19,03 € (524,- Kč), respektive 15,18 € (418,- Kč)) .

Z hlediska mezinárodního porovnání je, vedle pořizovacích investičních nákladů, významným faktorem z evropského pohledu nadprůměrné výše ceny za přenesení čísla v České republice klesající hodnota eura vůči koruně i vzhledem ke skutečnosti, že dodávky za technické zabezpečení zpracování objednávky přenášeného čísla (rozšíření a úprava stávajících systémů) se uskutečnily již v roce 2005, faktury byly propláceny za eura vysokým kurzem a v této výši vstupují do nákladů.

K výše uvedeným datům je pak v obecné rovině třeba zdůraznit zejména skutečnost, že přenositelnost čísel byla v jednotlivých zemích CEPT zaváděna v různých obdobích a při porovnání vývoje cen za přenesení čísla lze konstatovat, že ceny klesají v závislosti na délce poskytování této služby (podrobněji viz. níže u rozboru predikce budoucího vývoje cen za přenositelnost v České republice).

Tvrzení navrhovatele, že cena za přenesení je stanovena ve všech ostatních zemích CEPT symetricky, je v rozporu se skutečností. Stanovení a používání asymetrických cen za přenesení čísla je ve státech CEPT zcela obvyklé. Pouze pro mezinárodní srovnání bývá pro konkrétní zemi použita jedna cena (často cena průměrná, případně cena majoritního operátora). Například v Německu byla pro mezinárodní porovnání použita průměrná cena 26 €, s tím, že se cena účtovaná operátory pohybují v rozmezí 22,5 – 29,95 €. Z dalších zemí lze jmenovat Švédsko, kde přejímající operátoři platí cenu za přenesení čísla v rozmezí 4 – 24 €, ve Finsku 5 – 10 € nebo Rakousku 4 – 15 €, na Slovensku pak částku 500 – 1000 Sk. Lze předpokládat, že operátoři v některých zemích uzavřeli dobrovolně smluvní vztahy s použitím recipročních (či symetrických) cen bez zásahu vnitrostátních regulačních orgánů, nicméně z této skutečnosti nelze vyvozovat obligatornost stanovení recipročních (symetrických) cen.

Jediná známá země, kde byla národním regulačním orgánem stanovena symetrická cena za přenesení čísla pro všechny tři operátory, je Belgie. Tímto postupem se následně zabýval ESD v rozsudku C-438/04, z toho hlediska, zda se nejedná o překročení pravomocí belgického regulačního orgánu a porušení čl. 30 odst. 2 směrnice 2002/22 o univerzální službě – viz odůvodnění výše (slova „nebrání přijetí“ použita v rozhodnutí nelze vykládat jako doporučení k přijetí symetrického stanovení cen).

V této souvislosti je třeba doplnit, že v Belgii byla v porovnání s Českou republikou zcela odlišná situace na trhu mobilních služeb. V době řešení sporu tam existoval operátor v dominantním postavení, jehož podíl na trhu byl bez sporu více než 50 %, naproti tomu

v České republice se v době zavedení přenositelnosti čísel operátor v dominantním postavení na trhu mobilních služeb nevyskytoval.

K závěrečným otázkám navrhovatele formulovaným na str. 10 a 11 rozkladu Rada ČTÚ uvádí následující:

S ohledem na zvolenou metodu výpočtu ceny za přenesení je zřejmé, že stanovená cena se odvíjí od objemu nákladů, vynaložených v závislosti na předpokládaném využití možnosti přenesení čísla. Technické prvky, procesy a systémy, používané jednotlivými operátory, jsou dimenzovány a konstruovány s ohledem na předpokládané množství přenesených čísel. Pokud by bylo přenášeno řádově více nebo naopak méně čísel, nevycházela by cena ze stávající nákladové kalkulace, výrazně by se lišila nákladová struktura, a tím v konečném důsledku i sama cena.

Odkaz na životní úroveň obyvatel České republiky není v daném případě na místě, neboť stanovená cena je cenou velkoobchodní a nelze ji posuzovat prostřednictvím kupní síly obyvatel České republiky.

Rada ČTÚ na tomto místě považuje za nutné znovu zdůraznit, že toto rozhodnutí ČTÚ není cenovým rozhodnutím, nýbrž pouze rozhodnutím směřujícím k nahrazení konsenzu účastníků řízení v rámci konkrétního sporu. Toto rozhodnutí nevylučuje ani nemůže vyloučit budoucí dohodu účastníků řízení na odlišné ceně. V budoucnosti tak lze očekávat další vývoj ceny za přenesení čísel.

V této souvislosti Rada ČTÚ uvádí, že z mezinárodního porovnání lze usuzovat, že cena za přenesení čísla v zahraničí má klesající tendenci v závislosti na době poskytování služby přenositelnosti čísel. Ve Velké Británii, kde byla přenositelnost zavedena v roce 1999, klesla cena z 29,04 € (tato hodnota platila ještě v roce 2005) na 0,83 €. Výrazný pokles je rovněž zaznamenán u Itálie, kde z původních 30 € (2002) cena klesla na 10,2 € (2005) a posléze na 9,7 €. Obdobný klesající vývoj je, vzhledem k imperativu nákladové orientace cen, možno očekávat i v České republice vzhledem k době návratnosti investic, která byla stanovena na pětileté období let 2006 až 2010.

K otázce povinnosti předsedy Rady ČTÚ, coby správního orgánu I. stupně, postupovat i ve sporném řízení v souladu s § 3 správního řádu a zjistit stav věci o němž nejsou důvodné pochybnosti, Rada ČTÚ uvádí, že v § 3 správního řádu je obecně definována zásada materiální pravdy, která se však ve sporném řízení prosazuje pouze v modifikované podobě, zachycené v ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu. Správní orgán tak ve sporném řízení vychází zásadně jen z důkazů navržených samotnými účastníky řízení. Výjimka z této zásady platí pouze v případě potřeby ochrany veřejného zájmu.

Přes výše uvedené lze konstatovat, že v průběhu správního řízení byla shromážděna široká škála důkazů, zahrnující jak podklady poskytnuté samotnými účastníky řízení, tak výše zmiňované implementační zprávy ECC a Evropské komise. Zjištěný skutkový stav byl v neposlední řadě komparován i s výše uvedenými závěry rozsudku ESD a stanoviskem

Evropské komise. Shromážděné důkazy byly podrobně přezkoumávány, a to i prostřednictvím místního šetření. Zjištěný skutkový stav tak lze považovat za dostatečně úplný pro objektivní zhodnocení věci a rozhodnutí ve shodě se skutečným stavem věci.

Závěry správního orgánu I. stupně byly v odůvodnění rozhodnutí podrobně rozebrány a úvahy správního orgánu odpovídajícím způsobem popsány, o čemž dobře vypovídá již samotný rozsah napadeného rozhodnutí. Výše uvedené závěry byly v rámci řízení o rozkladu pouze dílčím způsobem precizovány a okrajově doplněny ve světle jednotlivých argumentů navrhovatele a odpůrce, uvedených v jimi podaných rozkladech.

K výtce navrhovatele, podle něhož chybí v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně odůvodnění cílů zákona o elektronických komunikacích a dotčené směrnice o univerzální službě, Rada ČTÚ konstatuje, že předmětem sporného řízení není podrobné odůvodňování cílů zákona či evropské legislativy a smysl této námítky tak není v kontextu tohoto případu zřejmý.

Rada ČTÚ na základě všech výše uvedených skutečností vyslovuje souhlas s právními i skutkovými závěry předsedy Rady ČTÚ.

S ohledem na skutečnost, že ani jeden z účastníků řízení neměl v řízení plný úspěch, nepřiznává se ani jednomu z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení o rozkladu.

S odkazem na výše uvedené a po posouzení daného případu Rada ČTÚ na základě svého oprávnění podle § 107 odst. 8 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti rozhodnutí Rady ČTÚ není opravný prostředek přípustný.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

PhDr. Pavel Dvořák, CSc.
předseda Rady

Českého telekomunikačního úřadu